

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. Ch., narozený dne X, nyní hlášený pobytem B. 9/2110, P.,
zastoupený: Mgr. Roman Seidler, advokát, se sídlem Malická
1576/11, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3,
170 00 Praha 7,

o žalobě ze dne 18.6.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019 č. j. OAM-88/LE-BA02-LE32-2019 a o nákladech řízení o kasační stížnosti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 18.6.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2019 č.j. OAM-88/LE-BA02-LE32-2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že azyl ani doplňková ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V žalobě žalobce vyjádřil, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný jej odůvodnil tak, že za důvod pro udělení azylu nelze považovat zhoršenou bezpečnostní situaci na X. Dle žalovaného není žádný důvod se domnívat, že by se zhoršené bezpečnostní situace v několika částech X promítly i do zbytku země. Dále uvedl, že se s daným rozhodnutím nemůže ztotožnit, když žalovanému sděloval, že ekonomická situace na celé X je nestabilní a nepříznivá, a z důvodu ozbrojeného konfliktu dochází k porušování lidských práv a ústavy. Závěr žalovaného tedy není správný. Nezákonnost rozhodnutí žalobce též spatřoval ve skutečnosti, že existuje důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu – tedy zdraví jeho matky, k němuž však žalovaný zcela nesprávně nepřihlédl. Žalovaný měl tuto skutečnost zohlednit především s ohledem na bezpečnostní a ekonomickou situaci v domovském státě žalobce, neboť zcela zásadně ovlivňuje život žalobce a zasahuje do jeho rodinné, sociální a ekonomické situace. Žalovaný dle názoru žalobce nepostupoval v souladu se zákonem o azylu a vydal zcela nesprávné rozhodnutí, když se žalobce ve své rodné zemi potýká s porušováním lidských práv a ústavy, je vystaven bídě a možnosti získat dostatek peněžních prostředků, které by zajistily jemu a jeho rodině důstojnou životní úroveň, jsou omezené až žádné. Podle něho ozbrojený konflikt probíhající pouze v některých částech X, může mít negativní vliv na ekonomickou stabilitu, bezpečnost a uplatňování základních lidských práv a svobod i v ostatních částech země, závěr žalovaného o opaku je tedy nesprávný. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2019 č. j. OAM-88/LE-BA02-LE32-2019** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 12.2.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že na X je velmi těžká ekonomická situace, nejsou peníze, na západě je válka, a nemají žádné perspektivy, má staré rodiče, důchodce, kterým musí pomáhat, matka má rakovinu v posledním stádiu a na její léky není na X schopen vydělat peníze, proto žádá o povolení na lepší život, aby nepřišel o svou rodinu a mohl mít normální život. Následně dne 21.2.2019 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a není politicky aktivní. K průběhu cesty z vlasti do ČR sdělil, že měl polské vízum a odjel do Polska, kde půl roku pracoval a v červnu 2018 přijel z Polska do X. Dále žalobce uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. O mezinárodní ochranu nikde jinde nežádal, v ČR žádá z důvodu, že na X nemá žádné perspektivy, nemá tam práci, nedodržují se tam lidská práva a ústava. Dodal, že práce je špatně placená, onemocněla mu matka a sloužil v armádě; totožnost a státní příslušnost prokázal cestovním dokladem X platným do dne 26.9.2024.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 8.3.2019 na jeho žádost v X jazyce, za přítomnosti tlumočnicka X jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl následující: měl rumunský doklad na jméno M. C., opatřil si ho, protože mu skončila polská víza a přijel do ČR, a aby si legalizoval pobyt, tak se vydával za člena EU. Dále vypověděl, že X opustil v létě 2017, protože byl před tím už dvakrát v Polsku za prací, kam ho pozvali potřeť, ale ve firmě začaly být problémy, tak Polsko opustil a přijel do ČR. Z X odjel na základě polského víza ve svém zahraničním pase, který si vyřídil sám, legální cestou v instituci, která se zabývá vyřizováním cestovních pasů. Při vyřizování pasu neměl žádné problémy, problémy neměl ani při svém odjezdu z vlasti, při hraniční kontrole apod. K dalším důvodům k odjezdu z vlasti, žalobce sdělil, že jel za prací, za

perspektivou, za lepším životem. Prohlásil, že žádné problémy na X neměl a nikdy tam nebyl trestně stíhaný, akorát jednou porušil pravidla řízení auta, jel na červenou, tak dostal pokutu. Na dotaz, proč žádá o udělení mezinárodní ochrany, nejdříve odpověděl, proč ne, poté sdělil, že nevidí na X žádnou perspektivu pro lepší život, vyčerpал všechny své možnosti a nevidí tam naději. Pokračoval, že má vysokoškolské vzdělání a nemohl najít uplatnění v této oblasti, všude chtěli pracovní zkušenosti a ty neměl. K důvodům své žádosti jmenovaný dodal, že není žádný kriminálník a nepřijel porušovat žádné zákony. Sdělil, že se snažil nejdříve uchytit v Polsku. Na internetu našel nabídku poskytující pomoc s prací a ubytováním v ČR, tak tam zavolał, poskytl potřebné dokumenty, které potřebovali. Ti lidé z inzerátu mu vyřídili dokumenty a na ty přes agenturu sehnal práci. Poté však přišel úředník, nějaká kontrola, kterému ukázal dokumenty a on mu sdělil, že na základě toho pracovat nemůže a zavolał policii, která ho zadržela. Dále vypověděl, že na X není nic, čeho by se obával. Na X se od léta 2017 nevrátil. Nic dalšího k důvodům svého odjezdu dodat nechtěl. Na dotaz, co žalobce myslel tím, že se na X nedodržují lidská práva a ústava, odpověděl, že se tam skutečně nedodržují lidská práva, tedy že je tam nedůstojný plat. Pokračoval, že vynakládá energii a sílu, má vysokoškolské vzdělání, ale nedostává řádný plat, kdyby se osamostatnil a založil rodinu, tak ji neuživí. Do ČR přijel a za vydělané peníze může skutečně žít, platit bydlení, živit se tady, kupovat si věci. Chtěl by zde žít a pracovat, nebude porušovat zákony a bude žít slušným životem. Vypověděl, že na základě těch dokumentů, za které zaplatil 850 eur, věřil, že ho opravňují k pobytu a práci v ČR. Znovu zdůraznil, že tady chce žít a pracovat, být řádným občanem a svojí prací přinášet prospěch ČR. Závěrem pohovoru uvedl, že si po soudu uvědomil, že porušil české zákony, což ale neudělal vědomě nebo schválně, na základě těchto dokumentů totiž půl roku pracoval, chodil normálně po městě, vyřídil si kartu na MHD v X, posilovnu, v hotelu, všude je předkládal a neměl žádný problém, tak věřil, že jsou v pořádku. Nakonec uvedl, že na X má těžce nemocnou matku a za každý zákrok musí platit peníze a je jediný, kdo ji může finančně podporovat, jinak by si léčbu nemohla dovolit.

V průběhu správního řízení byl objasněn tvrzený důvod žádosti, jímž je nepříznivá ekonomická situace na X a snaha zůstat v ČR za účelem práce. Žalobce dále zmínil nedodržování lidských práv a ústavy ve vlasti a špatný zdravotní stav své matky na X, které má dle svých slov finančně pomáhat s léčbou.

Při posuzování žádosti vycházel žalovaný z výpovědí, informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na X. Konkrétně vycházel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP) „Ukrajina - Situace v zemi“ ze dne 25. 4. 2019 a ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (dále jen OHCHR) o stavu lidských práv na X ze dne 19. 9. 2018.

K (ne)udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že neshledal žádné důvody pro její udělení, navíc ani sám žalobce netvrdil žádné skutečnosti odůvodňující její udělení. Žalovaný shledal, že žalobce není podle svých slov politicky aktivní a zároveň nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by na X jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by vedlo k závěru, že by byl na X vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Z jeho výpovědí současně ani nevyplývá, že by nějakou formu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod v případě návratu do vlasti očekával. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu,

tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do země jeho státní příslušnosti. Uvedený výčet je taxativní a snahu legalizovat si pobyt v ČR za účelem práce, ani uváděnou špatnou ekonomickou situaci na X, těmto důvodům podřadit nelze. Stejně tak nelze těmto taxativně vymezeným důvodům podřadit ani špatný zdravotní stav žadatelovi matky, jakkoli by byl vážný, či fakt, že sloužil v armádě. Ani zhoršenou bezpečnostní situaci na X, kterou jmenovaný také zmiňoval, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. S odkazem na citované informační zdroje i skutečnosti obecně známé, např. ze zpravodajství běžně dostupných médií, žalovaný konstatoval, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je X administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o různé intenzivní ozbrojené střety mezi X bezpečnostními složkami a místními separatisty v X a X oblasti na východě X při hranicích s X. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pochází z města X, v X oblasti, v centrální části X, kde žil až do svého odjezdu z vlasti. Tato oblast se nenachází v bezprostřední blízkosti oblasti ozbrojených střetů a tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká, jak potvrzuje také výše citovaná informace OAMP. V případě azylu dle § 13 zákona o azylu nebylo možné žalobci tento udělit, neboť žalovaný nezjistil žádné rodinné příslušníky žalobce, kterým by byl udělen azyl na území ČR, a ke kterým by bylo možné žalobce sloučit, rovněž nikoho takového neuvedl. Azyl dle § 14 zákona o azylu žalobci žalovaný neudělil, neboť neshledal jeho případ po posouzení všech žalobcem tvrzených skutečností, zvláštního zřetele hodným. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastního prohlášení je zdravotně zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou zdravotní péči. Fakt, že žadatelova matka na X je nemocná, je z hlediska posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce naprosto irelevantní, neboť se netýká přímo jeho osoby, např. jeho zdravotního stavu či rodinných vazeb na území ČR. Následně žalovaný přistoupil k posouzení splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na X zcela zrušen, jak vyplývá z výše citované informace OAMP „X - situace v zemi“, nebo že by mu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce výslovně uvedl, že na X neměl žádné problémy a zároveň, že na X není nic, čeho by se obával. Z těchto důvodů žalovaný doplňkovou ochranu žalobci neudělil a rozhodl o jeho žádosti tak, že mu mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, §14a a §14b zákona o azylu neudělil.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.8.2019** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují jím namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti a přihlédl k nim, shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí. Vyjádřil, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Avšak ani po všem uvedeném neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, §14a či § 14b zákona o azylu, proto žalobci mezinárodní ochrana neudělil v žádné z jejich forem.

K tvrzení žalobce, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z důvodu nepříznivé ekonomické situace na X, žalovaný odkázal na § 12 zákona o azylu, v němž jsou důvody, pro které je možné udělit azyl, přesně vymezeny, přičemž nepříznivá ekonomická situace v zemi žadatelova původu mezi ně nepatří. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále NSS) v Brně č. j. 5 Azs 116/2004 ze dne 29. 7. 2004, dle kterého: *„Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvolnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování. Proto např. porušování hospodářských, sociálních a kulturních práv, jejichž požívání je do značné míry závislé na stupni ekonomické vyspělosti příslušné země, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je Česká republika vázána, a není tedy ani důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky v dané zemi byly sebevíc tíživé, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu.“*

K námitce žalobce ohledně bezpečnostní situace na východě X, která se má negativně promítat i do zbytku země, přičemž konkrétně má jít o porušování lidských práv a ústavy, žalovaný uvedl, že si je vědom skutečnosti, že pokud je část území státu zasažena válečným konfliktem, odrazí se tato situace i v částech jím nezasážených, a to zejména v důsledku válečných výdajů a vnitřní migrace. Nesouhlasil však s tvrzením žalobce, že v konfliktem nezasážených oblastech dochází k porušování lidských práv a ukrajinské ústavy. Žalovaný v této souvislosti odkázal na vyhlášku 68/2019 Sb. ze dne 4. března 2019, kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., již se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle které ČR považuje X za bezpečnou zemi původu s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou X.

K námitce, že správní orgán nesprávně přihlédl ke skutečnostem ohledně zdravotního stavu matky žalobce, žalovaný trval na svém stanovisku v napadeném rozhodnutí, že se vzhledem k taxativně vymezeným důvodům, pro které lze dle § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu udělit, nejedná o azylově relevantní skutečnost. Nemoc matky je z hlediska posouzení žádosti žalobce dle § 14 zákona o azylu irelevantní, neboť se netýká přímo jeho osoby, tedy jeho zdravotního stavu či rodinných vazeb na území ČR.

V závěru žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 29.5.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.8.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 29.5.2019 žalobci předáno dne 5.6.2019.
6. **Usnesením** ze dne 13.11.2019 č.j. 60 Az 43/2019-36 zdejší soud zastavil řízení, jelikož se nepodařilo žalobci doručit na místo jeho hlášeného pobytu písemnost a jinou adresu žalobce soudu nesdělil. Dne 12.11.2019 ve 14.50 hod. bylo soudu osobně doručeno podání advokáta Mgr. Romana Seidlera s plnou mocí udělenou mu žalobcem, která však byla podepsána M. H. a až dne 22.11.2019 byla doručena soudu plná moc podepsaná žalobcem.

Následně NSS ke kasační stížnosti žalobce pravomocným rozsudkem č.j. 1 Azs 482/2019-27 ze dne 13.2.2020 uvedené usnesení zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že nebylo možno na základě skutkových zjištění, která učinil krajský soud ke zjištění místa pobytu žalobce, uzavřít, že pobyt žalobce nebyl zjištěn a zůstal neznámý a navíc ještě před vydáním usnesení byla krajskému soudu předložena plná moc udělená žalobcem advokátovi. (Spis byl vrácen zdejšímu soudu dne 4.3.2020.)

7. **Podáním ze dne 31.3.2020** zástupce žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.
8. **U ústního jednání konaného dne 18.6.2020** u zdejšího soudu *zástupce žalobce* setrval na podané žalobě, na kterou odkázal v plném rozsahu **a závěrem navrhl ve shodě s žalobou zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.** Žalovaný písemně omluvil svoji neúčast.
9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podle **§ 12 zákona o azylu** se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je za *a)* je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo za *b)* má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Dle **§ 14 zákona o azylu** platí, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
12. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba **není důvodná**.
13. Zdejší soud nejprve konstatuje, že dle jeho názoru se žalovaný tvrzeními a situací žalobce zabýval dostatečně, s žalobcem byl v rámci azylového řízení proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále žalovaný vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na X. Konkrétně vycházel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP) „X - Situace v zemi“ ze dne 25.4.2019 a ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (dále jen OHCHR) o stavu lidských práv na X ze dne 19.9.2018. Zdejší soud má tedy za to, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů k vydání rozhodnutí.
14. Dále soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004 č. j. 5 Azs 37/2003, v němž je uvedeno, že „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR*“

a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.“ Dále se ke stejnému tématu vyjadřuje rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, podle něhož „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, který tento upravuje.“ Nelze než konstatovat, že pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu či špatnou ekonomickou situaci v zemi původu mezi ně rozhodně neřadí.

15. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými možnými důvody pro udělení azylu i pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a vyčerpávajícím způsobem přesvědčivě a logicky zdůvodnil, proč žalobci mezinárodní ochrana z žádného z výše uvedených důvodů nemohla být udělena. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, protože zhoršenou bezpečnostní situaci v některých částech X nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle výše zmíněného ustanovení, má soud za nedůvodnou. Žalovaný svůj závěr ohledně bezpečnostní situace ve vlasti žalobce řádně a přezkoumatelně odůvodnil na straně 3-5 napadeného rozhodnutí. Ve svých úvahách vycházel zejména z informací OAMP ohledně bezpečnostní situace na X, a také ze skutečnosti, že ČR podle vyhlášky 68/2019 Sb. ze dne 4. března 2019, kterou se mění vyhláška č. 328/2015 Sb., již se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje X za bezpečnou zemi původu s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou X. Fakt, že se vyhrocená situace v některých částech X promítá do ekonomické sféry i v ostatních oblastech je sice politováníhodná, nicméně to není důvod pro udělení azylu tak, jak je specifikuje § 12 písm. b) zákona o azylu. Výčet v tomto ustanovení je taxativní. Žalobce však v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné tvrzení či odůvodněnou obavu, jež by se mohla podřadit pod jednotlivé důvody uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ani tvrzení o zhoršené bezpečnostní situaci, ani nestabilní a nepříznivá ekonomická situace nesvědčí o možném pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.
16. K námitce žalobce, že mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neboť existuje skutečnost zvláštního zřetele hodná – špatné zdraví jeho matky, soud uvádí, že z tvrzení žalobce vyplývá, že o azyl požádal zejména proto, že chce zůstat na území ČR, aby zde mohl vést lepší život a vydělat více finančních prostředků na případnou léčbu své matky. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005 č.j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.r.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým

právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení." Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí tak soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Chatrné zdraví žalobcovy matky vzal žalovaný v potaz, když uvažil, že tato skutečnost je z hlediska posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zcela irelevantní, neboť se netýká přímo jeho osoby, čili jeho zdravotního stavu, naopak žalobce je dospělou, plně způsobilou a zdravou osobou. Žalovaný se touto otázkou zabíral velice zevrubně na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohli mít vliv na posouzení oné otázky, avšak po jejich vyhodnocení vyšlo najevo, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Soud vzhledem k výše uvedenému neshledal námitku důvodnou, neboť žalovaný se jasně a srozumitelně s důvodem, pro nějž nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.

17. Institut humanitárního azylu je velice specifický prostředek ochrany cizinců, který umožňuje udělení azylu v případech, v nichž není naplněn žádný z důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 a § 13 zákona o azylu, ale přesto by bylo nehumánní azyl žadateli neudělit. Obvykle se jedná o případy těžkých zdravotních obtíží. Žalobce však uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý bez omezení a zvláštních potřeb. Žalovaný se v souvislosti s posuzováním důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval vedle zdravotního stavu žalobce i jeho rodinnou, sociální i ekonomickou situací. Žalobce v ČR nemá žádné rodinné vazby, jeho rodiče žijí na X. Nadto musí soud konstatovat, že byli-li žalobce dostatečně schopný si vyřídit pas a zajistit si polské pracovní vízum, mohl si stejně tak dobře zajistit i české pracovní vízum či jiné legální oprávnění k pobytu. Jeho tvrzení, že netušil, že dokumenty, které si koupil, nebyly legální, se tak soudu jeví jako velmi nevěrohodné, neboť žalobce jako vysokoškolsky vzdělaná osoba musí mít povědomí o fungování a zařizování pobytových oprávnění, zvláště když už si takové vízum několikrát vyřídil v sousedním Polsku.
18. Ohledně námitky spočívající v porušování lidských práv a ústavy, bídy a nemožnosti uplatnění na trhu práce a s tím související nedostatečného finančního ohodnocení, soud konstatuje, že žalovaný se s tímto tvrzením žalobce vypořádal již v rámci napadeného rozhodnutí, když neshledal tato tvrzení jako důvodná pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu. Soud se se závěry žalovaného na straně 3-8 napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a odkazuje na něj. Rovněž jej soud neshledal jako důvod, pro který by mohlo být na napadené rozhodnutí nahlíženo jako na nezákonné.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*), jelikož žádná z žalobních námitek nebyla shledána soudem důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána, neboť i když byl sice žalobce úspěšný v řízení o kasační stížnosti, avšak v následném řízení úspěšný nebyl, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení za řízení o kasační stížnosti

přiznána.

21. V důsledku dlouhodobé nepřítomnosti Mgr. Jany Komínkové, které byla věc přidělena k rozhodnutí podle rozvrhu práce, o žalobě rozhodla JUDr. Alena Hocká v souladu s opatřením místopředsedy KS v Plzni ze dne 15.6.2020.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 18. června 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně